
Ca bin

Phùng Nguyễn

tranh khánh trường, nguyên khai, nguyên thị hợp

1. sinh nhật ở ca bin

Khi chúng ta đến nơi, trời đã sập tối. Con đường dẫn vào ca bin nằm khuất lấp giữa một rừng phong khẳm khiu mà phần gốc mọc đầy cỏ dại. Luồng sáng từ hai ngọn đèn xe làm rực lên một khoảng rừng rồi mất hút ở khúc quanh ngật nghèo trước mặt. Tôi dừng xe ở khoảng đất trống cạnh ca bin, nhìn em. Em nghiêng người qua bên trái, chồm lên hôn má tôi, “ông giỏi lắm!” Tất nhiên là tôi giỏi lắm. Ba trăm dặm dài cộng với vô số lần dừng lại để nhìn ngắm bất cứ điều gì có thể làm em thích thú hay ngạc nhiên. Mà em thì có thể thích thú hay ngạc nhiên vì bất cứ điều gì.

Ca bin nhìn ra mặt hồ, lúc này tôi đến ngoài trừ những vệt sáng lấp lánh phản chiếu ánh đèn từ chính ca bin chiếu ra. Căn phòng chúng ta bước vào khá rộng, chạy dài từ chiếc lò sưởi kim loại đen nhem đặt ở góc vách bên trái đến khu bếp ở phía đối diện. Chiếc bàn ăn nhỏ đặt gần khu bếp tạo nên một ranh giới vô hình cho phần còn lại, nơi chúng ta tìm thấy chiếc sofa dài màu nâu nhạt nằm đối diện cặp ghế nệm đặt ở hai bên chiếc TV nhỏ xíu có gắn máy chạy băng. Sẽ không có đài truyền hình nào ở đây để xem, người ta đã bảo vậy. Nhưng đâu cần, em bảo, mình đâu có đến đây để xem TV! Chỉ lý, tôi hí hửng nghĩ thầm.

Vào buổi sáng sớm, màu hồng cam len vào khe cửa. Tôi len lén rời khỏi giường, cố gắng không gây một tiếng động nào có thể làm em thức giấc, đi vào phòng tắm. Khi tôi trở lại, em vẫn giữ nguyên tư thế cũ, một phần vai trần lộ ra phía trên tấm chăn mỏng. Đã đến lúc đánh thức em để cùng xem mặt trời mọc. Tôi cúi xuống, hôn lên thềm xương quai xanh thanh tú. Lên chót mũi lạnh lạnh. Lên đôi mắt khép. Mỗi tôi chạm phải những giọt chất lỏng ấm ấm, mẩn mẩn trên trứng mắt em. Đó là nước mắt của em. Tôi đã làm gì để em phải khóc trong căn phòng ấm áp của chiếc ca bin trên bờ Đại Hồ một buổi sáng sớm đầu mùa Thu? Tôi không biết, nhưng nhất định tôi đã làm một điều gì đó khiến em đau lòng.

“Sáng nay lúc thức dậy ông quên không hôn môi và chúc mừng sinh nhật của em!” Em nói nhỏ sau khi tôi làm đúng những điều mà tôi đã quên không làm buổi sáng nay.

Đó là buổi tối. Chúng ta ngồi cạnh nhau ở chiếc bàn ăn hình tròn trong khu nhà bếp. Em trong tấm váy ngắn màu dưa cải lốm đốm hoa màu sậm và sơ mi đen với những chiếc cúc trên không cài làm tôi ngơ ngẩn. Có tiếng sóng vỗ về gành đá ngoài kia, nơi chúng ta tìm thấy những tảng đá sù sì phủ đầy rêu màu vàng cam. Chúng ta đã lang thang suốt buổi sáng dọc bờ hồ. Tôi lẻo đẻo ở đằng sau, nhìn ngắm em đôi chân dài nhảy múa trên những viên sỏi to tướng cạnh bờ nước. Tôi nhặt một cành cây bị bào mòn bởi sóng gió làm gãy chống, và thêm vào đó mấy chiếc lông chim hải âu tơ tã cạnh bờ nước, tôi lập tức biến thành tên mọi da đỏ hân hoan nhảy nhót hú hét như thằng điên trên bờ hồ hoang vắng. Bận về, chúng ta ghé lại nơi có tảng đá lớn phủ đầy rêu màu vàng cam, và chiếc máy hình trên tay tôi hoạt động liên tục. Em đứng, em ngồi, em chau mày, em nhướng mắt, em làm ngáo ộp, em nhìn trời xanh, em nhìn rừng phong, em nhìn mặt hồ, em nhìn tôi... Buổi chiều, tôi đưa em đến cửa hàng thực phẩm duy nhất của ngôi làng nhỏ ven hồ. Em muốn tự tay nấu nướng cho bữa tiệc sinh nhật của mình. Em nấu ăn rất khéo. Em được người lớn cho làm quen với bếp núc từ thuở lên mười. Học cả thêu thùa may vá. Học cách đứng cách ngồi. Học thưa gửi. Học những điều người lớn tin rằng em sẽ cần đến mười, hai mươi, năm mươi năm sau. Điều này đã khiến tôi cảm thấy không yên tâm. Chẳng phải việc em đang ở bên tôi là một thách thức cho sắp đặt của người lớn và cho những dằng co của chính em hay sao? Nhưng bây giờ thì tôi rất hài lòng. Chiếc bàn ăn trông ấm cúng và đẹp hẳn ra với những đĩa thức ăn ngoạn mục, thơm lừng và với chiếc lọ nhỏ cắm đầy hoa dại tôi hái được trong khu rừng phong bao quanh căn nhà gỗ chúng ta đang trú ngụ. Phải kể thêm chai rượu mận to tướng mà em chọn mua chỉ vì hàng chữ “sản phẩm của Nhật Bản” trên nhãn hiệu. Và như vậy đó, em cho phép tôi cúi xuống hôn môi và thì thầm

bên tai em lời chúc mừng sinh nhật.

Đó là một bữa ăn tuyệt vời.
Đó là một sinh nhật tuyệt vời.

2. chuyện hoang đường trong căn phòng ngủ nhìn ra bờ hồ

Đàn ông là một sinh vật vô cùng tàn bạo. Họ thống trị thế giới này, cưỡng đoạt những gì họ muốn, lãnh thổ, quyền lực, danh vọng, niềm tin, và tề hơn hết, trái tim của người đàn bà. Và sau đó họ có thể lạnh lùng chà đạp lên nó chỉ vì những ham muốn khác!

Tôi e rằng tôi không thể đồng ý với em. Đàn ông là một sinh vật yếu đuối và may mắn. Tất cả những điều mà em cho rằng họ đã cưỡng đoạt thực ra là những món quà tặng từ người đàn bà.

Từ đàn bà? Đàn bà chúng em đã làm gì?

Đã thỉnh thoảng yêu một người đàn ông. Và chính là tình yêu của người đàn bà đã mang đến cho cái sinh vật yếu đuối có tên gọi là đàn ông tất cả những điều mà em than phiền là bị cưỡng đoạt lúc này. Tôi thường hoang mang tự hỏi các bà các cô làm gì trong khoảng thời gian giữa hai cuộc tình.

Chúng em không chỉ có mỗi đàn ông để yêu. Còn con cái, còn biết bao nhiêu điều khác. Chúng em cũng cần sống đời sống của mình chứ!

Người đàn bà chỉ thực sự sống đời sống của mình khi họ yêu một người đàn ông. Cái gọi là tình yêu mà người đàn bà dành cho những đứa con của mình thực ra chỉ là năng khiếu bẩm sinh. Em có thể tìm thấy năng khiếu này ở các sinh vật khác, kể cả ở những con hà mã xấu xí.

Thành ngữ "dữ như cọp cái" hay "gấu mẹ" không phải chỉ do tình cờ. Những điều khác làm nên cái em gọi là đời sống thực ra chỉ là những có mặt cần thiết và thuận tiện cho bản năng sinh tồn. Công ăn việc làm hay quan hệ xã hội là những phương tiện để hội nhập và sống sót trong một môi trường nhất định. Như con bộ ngựa lẩn trong mớ cây lá đồng màu chờ đợi những con côn trùng bắt cần.

Cảm ơn ông đã tiết lộ với em những khám phá vĩ đại này!

Em cứ việc chế diễu, tôi sẽ không nao núng đâu. Em biết không, khi trái tim của người đàn bà tiền sử ở hàng trăm ngàn năm trước lần đầu tiên thất lại vì một gã đồng loại nửa người nửa ngor nào đó, cô ta không hề biết rằng mình đã thực hiện một điều vô cùng vĩ đại. Cô đã đẩy nhân loại về phía trước hàng triệu năm trên lộ trình tiến hóa, bỏ lại phía sau niềm tuyệt vọng thiên thu cho hàng tá những sinh vật tiền tiến nhất như cá voi hay dã nhân. Và từ đó, người đàn bà tiếp tục sống đời sống của họ, tiếp tục thỉnh thoảng yêu một người đàn ông. Và chỉ bằng vào tình yêu của mình, họ đã trao tặng người đàn ông cái hành tinh này với tất cả những phiền toái, rắc rối của nó. Những bộ lạc, những dân tộc. Những lãnh thổ, những quốc gia. Những khái niệm, những triết lý. Chiến tranh. Nghệ thuật. Tôn giáo. Tất cả chỉ vì người đàn bà đã sống đời sống của họ bằng cách thỉnh thoảng yêu một người đàn ông.

Đừng có trút hết mọi thứ lên đầu đàn bà. Đàn ông các ông sáng chế ra mọi thứ, tam cương ngũ thường và bom nguyên tử!

Đàn ông tạo ra những điều khủng khiếp nhất chỉ vì cái nhu cầu mãnh liệt có được tình yêu của người đàn bà. Họ chỉ là những con sên vô dụng nếu không có được điều này. Một cách ngu xuẩn, họ đặt ra những điều lệ khắc nghiệt nhất để hy vọng giữ người đàn bà, và do đó trái tim của cô, trong vòng kiểm soát của họ. Một cách đáng tội nghiệp, họ dựng nên những hình tượng đàn ông kỳ vĩ và cố gắng biến mình thành những hình tượng đó để mong chiếm được lòng ngưỡng mộ và từ đó, tình yêu của người đàn bà. Cho nên có chiến tranh và những anh hùng.

Nếu như thế thì tôn giáo nhất định phải là một lầm lỗi lớn nhất của các ông. Các ông lừa chúng em vào chũng viện, chùa chiền và cấm chúng em sống đời sống của mình, đó là thỉnh thoảng yêu một người đàn ông như ông vừa nói!

Không phải lầm lỗi mà là niềm tuyệt vọng tối hậu, em yêu dấu! Tôn giáo là nỗ lực cuối cùng của lũ đàn ông chúng tôi trong cuộc chiến đấu nhằm tranh thủ trái tim của các bà.

Tại sao lại có thể như thế được? Không phải tu hành là một phương pháp để quay lưng lại với tình yêu hay sao? Khi một người đàn bà quyết định dâng mình cho Thánh Chúa hay nương mình vào cửa Phật, đó là vì ...

Là vì cái hình ảnh toàn thiện toàn mỹ rất đáng kính đáng yêu của các đấng giáo chủ toàn năng do đám đàn ông dựng nên. Không phải tình cờ mà Phật, Chúa, và thần Zeus đều thuộc phái nam. Không phải tình cờ mà Jesus là một người đàn ông rất dễ coi ngay cả khi chỉ đóng có mỗi chiếc khố! Không phải tình cờ mà linh mục và thiên sư rất được các bà các cô ái mộ. Em biết vì sao không? Họ, linh mục và thiên sư, là những người được cho rằng có khả năng mang người đàn bà đến gần cái hình ảnh toàn thiện toàn mỹ kia. Như vậy đó, đám đàn ông chúng tôi khổ công bủa giăng thiên lới địa võng chính vì cái ước mơ có được tình yêu của người đàn bà, dù chỉ thỉnh thoảng.

Em không hiểu.

Em không hiểu điều gì?

Em không hiểu tại sao em lại chịu khó lắng nghe ông nói hươu nói vượn hàng giờ như thế này!

Bởi vì em muốn nghe tôi thú nhận là tôi luôn thèm muốn tình yêu của em. Và tất cả những gì thuộc về em. Như đứa bé thèm vú mẹ...

Ông bắt đầu nói nhảm! Em đi ngủ nhé?

Đi ngủ? Tôi cứ tưởng...

Em buồn ngủ thực mà! Tại chai rượu mạn khi này...

Hmm... Vậy em ngủ ngon nhé. Nhớ thỉnh thoảng yêu tôi!

Em sẽ nhớ. Chỉ sợ ông lại biến thành anh hùng hay thiên sư.

Tôi sẽ không bao giờ trở thành những đấng ấy.

Nhưng tôi không kịp nói với em điều này. Em đã cuộn mình lại như con cuốn chiếu trong lòng tôi và rơi vào giấc ngủ thật nhanh.

Ngày mai chúng ta sẽ rời khỏi vùng đất có ngôi làng nhỏ có căn ca bin có chiếc phòng ngủ có khung cửa sổ nhìn ra bờ hồ có những tảng đá phủ rêu màu vàng cam.

3. giấc mơ cá voi kể lại trong điện thoại

Cô gái đến vùng biển hiu quạnh gần Morro Bay vào lúc xế chiều. Biển có màu ảm đạm. Sương mù từ ngoài khơi đã làm yếu hẳn đi những tia nắng chiều rực rỡ khi chúng chạm vào mặt nước đang xao động bởi những con sóng phía dưới. Có vẻ như cô gái muốn được ở một mình.

Không ai đến một nơi vắng vẻ như thế này để câu cá vào lúc mặt trời đang xuống.

Biển đã xám lại khi chiếc cần câu mỏng mảnh rung lên lần đầu tiên. Chiếc cần tiếp tục trĩu xuống, trở nên vô cùng nặng nề trong tay cô. Cô còng mình kéo chiếc cần câu vào người, nhưng xem ra chẳng ăn thua gì. Đúng vào lúc cô quyết định buông chiếc cần, sức kéo ở đầu dây bỗng nhẹ hẳn đi. Sợi dây câu đã bị đứt.

Rồi "nó" xảy đến, lớn hơn điều cô đang hình dung về con cá đã làm đứt sợi dây câu, lớn hơn tất cả những gì cô có thể tưởng tượng được về một buổi câu cá. Bắt đầu là sự im lặng. Những ngọn sóng bỗng dừng biển đi đâu mất tăm. Biển rút ra rất xa ngoài kia, nơi sương mù trở nên

dày đặc. Như thể biển đã chui sâu vào lòng đất. Cô gái có cảm giác đang rơi xuống một vực thẳm không có đáy, không màu sắc, không cả âm thanh. Cô há miệng kêu lên nhưng tiếng của cô không thể thoát ra khỏi cái vực thẳm hun hút này. Bỗng đứng, cô nghe tiếng ầm ì. Biển đang trở về, cô cảm được như thế. Nhưng cô chỉ thấy được biển khi nó vượt qua làn mù dày đặc ngoài kia. Biển xanh đen, biển hùng dũng, biển cao ngất, cao hơn tất cả những ngọn sóng thần trong những phim giả tưởng cô đã từng xem qua. Và cô ngồi tựa lưng vào gành đá, mắt mở ra đến rách khốe, đầu óc mụ mẫm đến độ không còn biết sợ hãi, nhìn biển lừng lững kéo đến. Rồi cô mất tăm trong ngọn sóng thần, không biết bao lâu.

Cô gái vẫn còn sống khi ngọn sóng thần rút đi. Quần áo bị cơn sóng dữ cuốn đi mất, cô ngồi trần truồng tựa lưng vào gành đá, nhìn ra biển. Chả có ma nào ở đây để ngấm nghĩa cô, chỉ có biển. Biển đen bóng và có hình tròn. Có cả hai đốm sáng hình bầu dục lấp lánh nữa. Bỗng đứng biển cử động, một vòi nước từ điểm cao nhất của biển phun lên như một giòng thác khổng lồ chảy ngược. Cô gái nhận ra đó là một con cá voi, lớn đến độ che hết cả tầm mắt của cô. Bây giờ cô gái không còn thấy lạ lùng chi hết. Có một ngọn sóng lớn như thế thì cũng nên có một con cá voi lớn như thế. Nếu con cá voi này có nói tiếng người thì cũng không nên ngạc nhiên, cô tự bảo mình như vậy. Và quả đúng như thế, cá lên tiếng, hai con mắt hình bầu dục chớp chớp.

“Nhà người làm gì ở đây vậy?”

Tiếng cá rền rền như tiếng vang của đạn trái phá dội vào vách núi.

“Tôi câu cá.” Cô gái ngập ngừng.

“Ở đây có cá sao?”

Cô gái im lặng. Cô không biết phải trả lời làm sao cho phải lẽ.

Rồi cô hỏi lại cá, “có phải ông làm đứt dây câu của tôi không?”

“Dây câu nào? Ta không biết gì cả!”

Cá trả lời một cách giận dữ, chiếc đuôi dựng lên rồi hạ xuống đánh ầm một phát. Biển lại từ ngoài kia tràn vào, lần này không hung hãn như trước. Biển dâng lên từ từ, nhận chìm cô gái vào trong nước, nhận chìm gành đá vào trong nước, nhận chìm cá vào trong nước. Khi nước rút lui, cô gái vẫn còn sống, trần truồng, lưng tựa vào gành đá. Nhưng cá đã không còn ở đó.

Và tôi giật mình tỉnh dậy.

“Ông xạo.” Em bảo.

“Thức mà. Tại sao tôi lại đi xạo một chuyện khó tin như thế?”

“Không phải vậy. Ông đã không tỉnh dậy vào lúc đó. Ông còn nằm mơ tiếp.”

“Tại sao?”

“Tại em muốn ông kể cho em nghe con cá đi đâu, làm gì.”

“Em muốn biết gì về con cá? Còn cô gái thì sao?”

“Cô gái trần truồng đó hở? Đã có ông chăm sóc rồi!”

Ra là vậy! Tôi cãi:

“Giấc mơ nó như thế mà!”

“Phải làm sao thì mới nằm mơ như thế chứ.”

“Có lẽ em nói đúng. Có thể là tại bài thơ.”

“Bài thơ nào?”

T h e F i s h*

Bộ Xương

The first fish
Chiếc hôn đầu
I ever caught
rơi trên môi em
would not lie down
làm mọc lên những gai ốc
quiet in the pail
đọc sống lưng em (và tôi).
but flailed and sucked
Em ngạt thở, cổ hớp lấy
at the burning
hơi ẩm
amazement of the air
từ môi chúng ta
and died
và
in the slow pouring off
cùng tôi trôi dạt
of rainbows. Later
phía trên chiếc móng trời ngũ sắc.
I opened his body and separated
Chiếc áo ngủ rơi xuống
the flesh from the bones
và em có bộ xương tuyệt vời
and ate him. Now the sea
làm tôi bị hóc. Em
is in me; I am the fish, the fish
nhảy múa trong tôi;
glitters in me; we are
bộ xương thanh tú
risen, tangled together, certain to fall
khiến tôi trở nên
back to the sea. Out of pain,
dị dạng. Và đau đớn/hạnh phúc quá đổi, tôi
and pain, and more pain
kêu lên, hãy
we feed this feverish plot, we are nourished
nhảy múa nữa đi, bộ xương

by the mystery
bí ẩn tuyệt vời

Em cười ngất:
"Ông điên rồi. Ai lại dịch bậy bạ như thế."
"Cũng không điên hơn bỏ công dịch bài thơ một cách荒唐."
"Em muốn thử." Em bảo, có phần rụt rè.
Tôi gừ gừ trong cuống họng, không nói gì.
Đột nhiên em hỏi:
"Cô gái sẽ làm gì?"
"Tôi không biết."
"Không phải vậy. Nếu giấc mơ tiếp tục, cô gái sẽ làm gì?"

Cô gái không bao giờ trở lại Morro Bay. Họa hoằn sẽ có người nhìn thấy cô gái ở một quãng sông, rất xa nơi nó sẽ chảy vào biển. Hoặc cạnh những khe suối mãi trên thượng nguồn, nơi những con cá hồi vượt hàng trăm hàng ngàn dặm để về lại nơi chúng đã sinh ra, nơi con cá voi khổng lồ ngày nào sẽ không bao giờ đến được. Rồi cô sẽ bắt được cá, những con cá không bao giờ đủ lớn để làm đứt dây câu.

Im lặng.
"Em đang bận hờ?"
"Em đang ghét ông!"
"Tại sao?"
Lại im lặng.
"Em đang nghĩ gì?"
"Con cá voi."
"Con cá voi làm sao?"

Cá xuất hiện ở Morro Bay ba lần. Vào lúc mặt trời vừa khuất sau làn sương mù dày đặc trên mặt biển. Cô gái trần truồng không có ở đó. Ngọn sóng thần xô vào gành đá hoang vắng rồi rút lui, mang theo con cá voi đen bóng với đôi mắt lặng lẽ hình bầu dục. Cá về lại nơi ẩn náu của mình, ở đó cái ngạnh sắc của lưỡi câu bé tí tẹo ở đầu sợi dây câu có những tua mồi già sặc sỡ thỉnh thoảng làm cá khó chịu. Cá không đau. Sả gì một vật còn con như thế. Cá giận dữ rồi phiền muộn vì chính cơn giận của mình. Lâu lâu cá sẽ trồi lên mặt biển, vòi nước từ đỉnh đầu phun lên như một giòng thác chảy ngược. Rồi biển yên tĩnh trở lại. Rất sâu phía dưới, cái ngạnh sắc bé tí của lưỡi câu ở một góc khuất của cơ tim khổng lồ của cá vẫn thỉnh thoảng làm cá giận dữ, rồi sau đó, phiền muộn.

"Ông nghĩ sao?" Em hỏi.
"Em nghĩ tôi sẽ nghĩ sao?"
"Ông sẽ phiền muộn." Em trả lời, cười khúc khích.
Quả thực tôi có chút phiền muộn, ngay lúc này. Tôi không biết mình có nên nói với em điều này hay không.
"Em đi ngủ nhé. Khuya rồi."
Có tiếng em lí nhí em yêu ông và tiếng hôn gió từ đầu giường phía bên kia.
Em gác máy.
"Ngủ ngoan, bộ xương của tôi."
Cô gái trần truồng của tôi.

4. chương trình điện toán bị hủy bỏ

Vào một ngày không lâu sau chuyện giấc mơ cá voi, tôi nhận được điện thư của em. Bức thư khá dài và khá rối rắm. Những cụm từ "luôn luôn," "mãi mãi," "nhớ," "yêu" được lặp đi lặp lại nhiều lần trong thư. Như thể em sẽ không còn cơ hội nào để nói những lời như thế. Tất nhiên là tôi nhận ra điều em muốn gợi gắm, nhưng cứ hy vọng rằng mình đã hiểu sai. Có thể tôi đã mắc sai lầm ở một bước nào đó trong quá trình giải mã lời lẽ của em. Để làm chắc, tôi bỏ nguyên vẹn bức điện thư vào chiếc máy vi tính có bộ vận hành rất nhanh và bộ nhớ rất lớn rồi nhấn nút "chạy." Trên màn hình hiện ra chiếc hộp hình chữ nhật với những hàng chữ rối rắm không kém gì bức thư của em:

Bây giờ thì tôi học được một điều: chiêm bao là ảo nhưng câu chuyện chiêm bao thì rất thực. Dù sao thì mọi việc có vẻ êm thấm. Rất êm thấm là đáng khác. Bởi vì đã không có gì xảy đến cho tôi sau đó. Ngay cả một cú điện thoại.

Chương trình điện toán đã bị hỏng, không thể tiếp tục.

5. mũi tên bắn vào đêm tối

Sáng nay ông khách dậy thật sớm, và trước khi bước vào phòng tắm, ông biết chắc lần này mình sẽ không quên cúi xuống hôn môi và thì thầm lời chúc sinh nhật vào tai cô gái. Nhưng không có bờ vai trần với thê xương quai xanh thanh tú nào bên cạnh ông, đã từ lâu. Ông bước đến cửa sổ, nhìn bình minh đang nhuộm hồng trời đất ở bờ hồ phía bên kia. Ở bên này, sẽ còn đó tảng đá phủ đầy rêu màu vàng cam đã có lần đầm đìa tiếng cười nói xôn xao.

Ông khách đến đây ngày hôm qua, vào lúc ba giờ chiều. Ông dự định tiêu phí hết những ngày cuối tuần ở đây, nhưng đã gọi giữ chỗ quá trễ. Có một ai đó đã đặt cọc căn ca bin cho ngày chủ nhật, và ông sẽ phải rời đi vào buổi trưa hôm nay.

Người bồi phòng đến vào lúc mười một giờ sáng và vui vẻ nhận món tiền trà nước đủ lớn để cho phép ông khách lẩn quẩn trong căn ca bin thêm một lúc nữa. Khi bà rời đi, ông khách lấy ra từ chiếc túi xách tay một khung hình nhỏ hình chữ nhật, thận trọng đặt lên chiếc kệ gỗ ở đầu giường, lùi lại ngắm nghía.

Cô gái trong hình hiểm khi ở yên một chỗ. Cô thích đi đây đi đó và sau đó liền thoảng kể lại cho ông khách một cách hào hứng về những nơi chốn cô đã đi qua, những con người cô đã gặp. Ông khách sẽ đón nhận ánh mắt ăm ắp niềm vui của cô với nụ cười độ lượng, và trong cùng một lúc, xót xa. Ông không có nhiều cơ hội được làm bạn đồng hành của cô trong những chuyến đi kỳ thú đó. Thỉnh thoảng cô sẽ tìm cách liên lạc với ông qua điện thoại đường dài. Buổi nói chuyện sẽ diễn ra vui vẻ. Cô sẽ nói em yêu ông, em nhớ ông, tiếng cô lẫn trong tiếng người, tiếng còi xe, hay tiếng gà gáy vọng đến từ một nơi nào đó gần chỗ cô đứng. Và ông sẽ cảm thấy hạnh phúc, cho đến khi buổi nói chuyện kết thúc. Ông khách sẽ còn nhớ mãi cái cảm giác đã có sau khi gác điện thoại. Như đã bắn đi một mũi tên vào đêm tối mịt mùng.

Ông khách rời căn phòng ngủ, băng qua cánh cửa phòng tắm, băng qua chiếc lò sưởi đen nhem, bước ra ngoài. Cánh cửa đóng lại sau lưng ông với tiếng rít khe. Như tiếng mũi tên rời dây cung.

6. về phía những tầng đá phủ rêu màu vàng cam

Người khách trọ của ngày chủ nhật đến nơi vào lúc ba giờ chiều. Cô đã lái xe liên tục sáu tiếng đồng hồ, một mình. Đêm qua cô vào giường rất trễ. Bận bè của cô đã đến kéo cô đi vào lúc chập tối. Suốt đêm, cô chìm chìm trong những ly rượu, những gói quà sinh nhật, và những lời chúc tụng. Đó là một buổi tiệc sinh nhật gần như hoàn hảo. Chỉ thiếu có một chiếc hôn. Trên môi.

Cô đưa mắt nhìn qua căn phòng khách và khu nhà bếp. Sẽ không có ngọn lửa nào cháy lên trong chiếc lò sưởi đen nhem tối nay. Không có ai mang những thanh củi vào cho cô. Sẽ không có ngọn lửa nào cháy lên ở bếp. Không có ai cùng ngồi ăn tối với cô. Vậy mà cô đã đến đây vì chính những điều này, những điều sẽ không bao giờ còn xảy đến nữa.

Cô đi thẳng vào phòng ngủ, ném chiếc túi xách xuống sàn gỗ, ngồi vào cuối giường để cởi giày. Bỗng dưng cô cảm thấy gáy mình nóng lên. Có ai đang nhìn trộm cô từ phía sau. Cô quay lại và bắt gặp đôi mắt của cô gái trong khung hình nhỏ đặt trên chiếc kệ gỗ đầu giường. Cô biết rất rõ xuất xứ của tấm hình. Đó là một buổi sáng đầu mùa Thu. Bên ngoài là khu rừng phong lá lốm đốm vàng chạy dài đến tận bờ chiếc hồ lớn. Và cô, đang sau khung cửa sổ mở rộng, trần truồng, xinh đẹp, và hạnh phúc. Khung cửa sổ này. Rừng phong này. Bờ hồ này.

Cô đứng phắt dậy, hấp tấp rời căn phòng ngủ, băng qua chiếc lò sưởi đen nhem, mở tung cửa ca bin, loạng choạng trong đám cỏ dại và những gốc phong khẳng khiu hướng về phía bờ hồ, nơi có những tầng đá phủ rêu màu vàng cam.

Cô muốn biết ngay lập tức điều gì đang chờ đợi mình ở đó.

7. giấc mơ cá voi kể lại trong căn phòng ngủ nhìn ra bờ hồ

Cô gái trần truồng cỡi cá voi rong chơi năm hồ bốn biển.

Phùng Nguyễn
10.01 - 12.02

* The Fish, thơ Mary Oliver, American Primitive (1983)